

บทคัดย่อ

การศึกษาวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาเกี่ยวกับโครงสร้างและพลวัตวัฒนธรรมภาคใต้กับการพัฒนาในส่วนของการผูกโดยผ่านการผูกเกลือ ผูกคอง ที่จะมีขนบนิมิตอุปถัมภ์เป็นฐานรองรับ ทั้งนี้เพื่อที่จะค้นหาคำตอบให้กับห้าคำถามหลักคือ 1) เพราะเหตุใดที่คนชายขอบรอบทะเลสาบสงขลาจึงต้องผูกเกลือ และผูกคอง 2) เขาเหล่านั้นมีวิธีการในการผูกเกลือ ผูกคองกันอย่างไร 3) พลังและอำนาจของการผูกโยคโดยการผูกเกลือ ผูกคองเป็นเช่นไรและได้นำไปใช้เพื่อสิ่งใด ในทางกลับกันถ้าไม่มีการผูกเกลือ ผูกคอง กันไว้จะเกิดสิ่งใดขึ้นในสังคมแบบ “อโคจร” ของผู้คนชายขอบรอบทะเลสาบสงขลาในขณะนั้น(รัชสมัยของ ร.4 – ร.5) 4) กระนั้นก็ตาม ได้มีเหตุปัจจัยใดทำให้คนชายขอบรอบทะเลสาบสงขลาต้องลดการผูกโยค โดยการเป็นเกลือ เป็นคองและอุปถัมภ์กันจนสูญขันธ์โยคในเวลาต่อมา (2544) และ 5) ท่ามกลางความเป็นจริง ที่มีอยู่จริงในปัจจุบัน (2544) คือการดำรงอยู่แบบแยกส่วนที่มีหัวโยค ข่านและโยคอยู่เบื้องหลัง ฉะนั้นภาครัฐและ/หรือทุกส่วนที่เกี่ยวข้องจะกำหนดนโยบายและแผน เพื่อการพัฒนาที่เป็นเช่นไร จึงจะบรรลุผล

ภายใต้กระบวนการค้นหาคำตอบดังกล่าวได้เป็นไปภายในขอบเขตและข้อจำกัดด้านต่าง ๆ ดังนี้ (ก) ขอบเขตด้านเวลา 3 เดือน ตามสัญญา 10 เดือน ตามความเป็นจริง (มิถุนายน 2543 – มีนาคม 2544) (ข) ขอบเขตด้านพื้นที่ ศึกษาจาก 3 จังหวัดชายขอบรอบทะเลสาบสงขลา (นครศรีธรรมราช พัทลุง และสงขลา) เมื่อครั้งที่นครศรีธรรมราช เป็นศูนย์กลาง (ค) ขอบเขตด้านเนื้อหา มี 5 ตอนคือ 1) บอกกล่าวเล่าเรื่อง 2) เปิดตำราหาหัวโยค 3) สวดย่านหาโยค 4) พลังและอำนาจของข่านและโยค และ 5) สูญขันธ์โยค ผ่านการสัมภาษณ์แหล่งข้อมูลหลักแบบเจาะลึก ผังตัว กับผลการศึกษาวิจัยที่เกี่ยวข้องที่ตีพิมพ์ไปก่อนหน้านี้จำนวน 5 เรื่อง คือ เรือเหนือฯ โดยไพรินทร์ รุขแก้ว, การค้าทางเรือรอบทะเลสาบสงขลา โดยปก แก้วกาญจน์, ภูมิปัญญาการปราบปรามของพ.ต.ต. ชุนพันธ์รัชราชเดช โดยวีระ แสงเพชร, ตามรอยช้างแลได้ โดยสารูป ฤทธิชัย และโจรพิทลุงฯ โดยล้อม เฟื่องแก้ว ประมวล มณีโรจน์ เป็นปัจจัยสนับสนุน

ประชากรกลุ่มเป้าหมายที่ทำการศึกษาในครั้งนี้มี 7 กลุ่มหลักในสามจังหวัดคือ นครศรีธรรมราช พัทลุง และสงขลา ผ่านกรณีศึกษาเพื่อสาวย่านหาโยค (บทที่ 3) ตามลำดับดังนี้คือ 1) เรือเหนือในฐานะลำนำรักแห่งลำน้ำในพื้นที่สามระนาบ (กรณีนครศรีธรรมราช) 2) การค้าทางเรือรอบทะเลสาบสงขลา เพื่อสาวย่านหาโยคระหว่างเพื่อนห้องสองฝั่งฟาก (กรณีพัทลุงกับสงขลา) 3) ตัวตนของความเป็นอริปัตย์ที่แสดงให้เห็นถึงปฏิริยาอันอหังกาจากรุ่ง ดอนทราย ถึงที่นองเส็งเอียด (กรณีพัทลุง) 4) ข้าวกันบาตรที่ได้สร้างสาขญาตีฝ่ายหลวงตา จากกรณีศึกษาของตระกูลเกตุ

ชาติ (นครศรีธรรมราช) ในขณะที่บทที่ 4 มีสามกรณีศึกษาที่ดึงหัวข้อขยายเกี่ยวกับพลังและอำนาจของบ้านและโยคได้แก่ 1) พล.ต.ต. ชูพันธ์รัชราชเดช : มือปราบร่างเดียวแต่หลายพลัง (กรณีนครศรีธรรมราช) พัทลุงและสงขลา 2) ช้าง : เหยียบหลังช้างแล้วต้องไม่ย่างหลังหมากกับการเป็นช้างผอมดีกว่าเสือก (กรณีบ้านช่องช้าง สุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช และพัทลุง) และ 3) จากตรงแดง... ถึงดังแดง จึงได้ฆ่าแกงกันจนขาดบ้านและหมดโยค (กรณีพัทลุงและสงขลา)

ผลการศึกษาพบว่า ภายใต้ง่อนไขทั้งทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมืองการปกครองในช่วงสมัยของรัชกาลที่ 4 - 6 ประชาคมชายขอบรอบทะเลสาบสงขลาเป็นสังคมแบบ “อโคจร” ที่หมายถึงอำนาจรัฐเข้าได้ในระดับที่ “ไม่ทั่วและไม่ถึง” ภายใต้อุปสรรคเปลี่ยนหักเหจากระบบกินเมืองกับระบบมณฑลเทศาภิบาล ที่มีตะกอนตกค้างจากระบบกินเมือง จนทำให้ผู้คนเดือดร้อน จนไม่เป็นอันทำมาหากินกันแทบทุกห่อหมก ดังที่ปรากฏในรายงานของข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ เมื่อคราวที่ได้มีโอกาสมาตรวจราชการครั้งสำคัญในปีถัดมา ของพระสถุนธุ์พจนกรณ์ พระวิจิตรวราศานัน กรมหมื่นดำรงราชานุภาพ ฯลฯ จนต้องทำให้เด็กชายบุตร พันธรัักษ์ แห่งบ้านอ้ายเขียว หมู่ที่ 5 ตำบลคอนตะโก อำเภอท่าศาลา จังหวัดนครศรีธรรมราช ต้องเป็นทั้งนักปราชญ์และปราบจรรยาผู้ชั่วร้ายทั่วทั้งภาคใต้และภาคกลางบางส่วนในฐานะนายตำรวจสัญญาบัตรจากโรงเรียนนายร้อยตำรวจห้วยจรเข้มะเข้ในขณะนั้นหรือโรงเรียนนายร้อยตำรวจสามพรานจังหวัดนครปฐม ในปัจจุบัน (2544) จึงต้องใช้วิธีการผูกเกลือกกับคนในท้องถิ่นเป็นสำคัญประการหนึ่ง ในขณะที่กรณีศึกษาเกี่ยวกับเรือเหนือ ในฐานะที่เป็นลำนำรักแห่งลำน้ำ ของผู้คนสามระนาบพบว่า สัมพันธภาพระหว่างชาวเหนือ กับชาวนอกเป็นไปแบบสมานูภาพเพราะต่างฝ่ายต่างก็ขาด - เกิน ระหว่างข้าวกับของ จึงต้องเติมเต็มกันและกันในขณะที่นั้น จนกระทั่งถึงเรือเหนือเที่ยวสุดท้ายได้ปิดฉากลงอย่างสมบูรณ์ เกินกว่าคำสั่งของผู้เฒ่าผู้แก่ ของทั้งชาวเหนือและชาวนอกว่า “พวกสู้อย่างทั้งกัน” จะตัดทานได้กระทั่งถึงความในที่บ่งบอกถึง ความรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจ ของชาวนอกคนหนึ่ง ในปัจจุบันว่า เดิมทีชาวเหนือนั้น “เสดสา” แต่ต่อมาเป็น “เศรษฐี”

กล่าวเฉพาะการค้าทางเรือบริเวณชายขอบรอบทะเลสาบสงขลา นั้นพบว่า ได้ก่อให้เกิดย่านและโยค ไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากรณีศึกษาอื่นระหว่างเพื่อนพ้องสองฝั่งปากแม่น้ำน่าว คงปราบผู้ที่มีทั้งความยาวและความใหญ่ในทุกระนาบ จึงได้มาเป็นเกลือกกับเพื่อนคนหนึ่ง ณ ฝั่งตะวันออกของทะเลสาบสงขลา (บ้านคูชุด) ในฐานะพ่อค้าจำเป็น จนกระทั่งมีภรรยาเป็นชาวคูชุดในที่สุดและในทำนองเดียวกันเพื่อนเกลือกชาวคูชุดก็ได้ไปมีภรรยา อยู่ที่ฝั่งตะวันตกของทะเลสาบสงขลา (บ้านป่าบอนตำ) ในปัจจุบันเป็นการทดแทนในฐานะเพื่อนแท้ที่ต้องดูแลกันในทุกกรณี จนถึงที่สุดยิ่งไปกว่านั้นกรณีศึกษาเกี่ยวกับปฏิภน อ้นอห่งกาของชุมชนโจรพัทลุง จากรุ่ง คอนทราย ถึงที่น้องแสงเอียดได้แสดงให้เห็นว่า คนชายขอบรอบทะเลสาบสงขลาในอดีต (ร.4 - ร.6) จำเป็นต้อง

เป็นโจรเพื่อให้ “อยู่รอด อยู่ได้และอยู่ดี “ จึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่ชาวชุมชนกล้าที่จะปฏิเสธรัฐ โดยการประกาศห้ามมิให้สมาชิกในชุมชนติดต่อกับเจ้าหน้าที่ของรัฐ และจ่ายเงินรัฐอุปการ ดังเช่นกรณีของรุ่ง คอนทราย และคำ หัวแพร เป็นต้น ในขณะที่กรณีข่าวกันบาตร : สายญาติฝ่ายหลวงตามื่อศึกษาจากสายสัมพันธ์ของตระกูลเกตุชาติกับวัดเพชรจริกหนึ่งในศาสนสถานเขตเทศบาลนคร นครศรีธรรมราช ปัจจุบันพบว่านายเหมีย เกตุชาติได้เป็นเพื่อนเกลอกับพระพุทธิสารเถร (รื่น ยสปาโล) ในฐานะคนบ้านเดียวกันมาก่อน (ต.บ้านราม อ.หัวไทร จ.นครศรีธรรมราช) จึงได้ให้ลูกมาอยู่กับเพื่อนในขณะที่เรียนหนังสือตั้งแต่ลูกคนหัวปี ก็อนาเชวง เกตุชาติ และคนต่อ ๆ มา จนกระทั่งถึงนิเวศน์ เกตุชาติ ซึ่งเป็นบุตรชายคนที่ 2 ได้เป็นตัวตั้งตัวตี ในการอุปถัมภ์ ในทุกกรณีเพื่อทดแทนข่าวกันบาตร จึงได้สร้างพระประธานไว้ในอุโบสถและสั่งว่าทุกศพจะต้องทำการฌาปนกิจ ที่วัดเพชรจริก ทั้งที่ตัวเองได้ร่วมทำการฌาปนกิจและละโลกไปแล้ว

ยิ่งไปกว่านั้นเมื่อได้ศึกษาเกี่ยวกับกลุ่มผู้เลี้ยงช้างทั้งที่บ้านช่องช้างและโรงช้าง จึงได้พบว่า ช้างเป็นสัตว์ใหญ่ที่เป็นทั้งสัญลักษณ์ของทั้งอำนาจและโอกาสทางเศรษฐกิจ และการเมือง ฉะนั้นเมื่อตระกูลชกภักดี แห่งบ้านโรงช้างจังหวัดพัทลุง หนูศรีแก้ว แห่งบ้านช่องช้างสุราษฎร์ธานี กับขุนพิบูล แห่งนครศรีธรรมราช ได้เป็นเจ้าของช้างรายใหญ่ในอดีต ย่อมหมายถึงเขาเหล่านั้นได้เป็นทั้งเจ้าเขาและเจ้าป่าในสมัยสังคมบ้านป่าและป่าเป็นนา ภายได้ข้อสรุปของผู้คนชาวช่องช้าง ที่มีชาวฉวางและปากพ่องกับหนูศรีแก้วในฐานะเจ้าของพื้นที่ว่า “เลือกแล้วไม่รีบว ช้างกลัวไฟและลูกธนู “ ดังนั้นเมื่อต้องมาอยู่ในดงเสียดงช้าง ณ บ้านช่องช้าง จึงต้องไม่กลัวทั้งเสือและช้าง ในขณะที่ผู้คนชาวโรงช้าง มีคติว่า การผูกเกลือ ผูกคอง เป็นกลยุทธ์หนึ่งในการก่อเกิดทั้งความยาวและความใหญ่

ดังนั้นเมื่อชนกลุ่มใดได้เป็นเจ้าของช้าง ย่อมหมายถึงเป็นผู้มีเกียรติมีศักดิ์ศรีที่อุปมาในการศึกษาครั้งนี้ว่า “เมื่อเหยียบหลังช้างแล้วต้องไม่ย่างหลังหมา กับการต้องเป็นช้างพอมดีกว่าเสือ” แต่เมื่อเวลาเปลี่ยนไปกลับพบว่า คำอุปมาดังกล่าวได้เปลี่ยนไปในทางตรงกันข้าม กระทั่งถึงโอกาสของพรรคคอมมิวนิสต์แห่งประเทศไทยได้ปักธงแดง... ถีบลงเขา เผลดง (ถังแดง) จึงได้มีตำนานของสุพร อ่อนเรืองในฐานะ “นายอำเภอคอมฯ” และวรรณ ศรีศักดิ์ ลูกสาวคนโปรดวัย 18 ปี ของสังเวช ศรีศักดิ์ ในที่สุดกล่าวเฉพาะการสูญข่านเสียดง (บทที่ 5) นั้นจากการศึกษาพบว่า เมื่อเวลาเปลี่ยนไปนอกจากความหวาดระแวงแข่งขันกันเองในแวดวงแล้ว ยังมีแนวคิดแบบตะวันตกเข้ามาเสริมเร่งให้ฆ่าแกงกันจนสูญข่านเสียดงในที่สุด ดังเช่นกรณีความขัดแย้งระหว่างเสือเอื่อน ปราบด้วง กับกำนันสมปอง แก้วทงงค์ บุตรชายของกำนันเลือน แก้วทงงค์ ในฐานะคู่แข่งในระยะเริ่มแรก แต่ก็ได้กลายเป็นคู่แข่งร้ายกาจ จึงได้ฆ่าฟันกันเองจนต้องเสียชีวิตทั้งคู่ในที่สุด

ที่สุดของการศึกษาวิจัยเรื่องผูกโยค ในฐานะที่เป็นอนุเขตหนึ่ง ของโครงการศึกษาวิจัย เรื่องโครงสร้าง และพลวัตวัฒนธรรมภาคใต้ กับการพัฒนาจะต้องตอบคำถามสุดท้ายเมื่อค้นพบว่า กลไกเชิงโครงสร้างของประชาคมปักษ์ใต้ชายขอบรอบทะเลสาบสงขลา ได้มีการผูกเกลอ ผูกคอง เพื่อจะได้ช่วยเหลือเกื้อกูลกัน (อุปถัมภ์) ทั้งในยามปกติและวิกฤตเมื่อเกลอได้ถูกนิยามว่า “เพื่อนแท้” ที่ให้กันได้แม้กระทั่งชีวิตในยามวิกฤต ได้กลายเป็นแบบแผนของวิถีการคิด จนตกผลึกเป็น คติชาวบ้านร้านถิ่นว่า “เพื่อนเป็นทรัพย์ แต่คงยิ่งกว่าเพื่อน” รวมไปถึงรักษาย (เจ้าหน้าที่ของรัฐ) เหมือนเสือกอด ไม่รบนายไม่หาขจน หน้าใหญ่ใจโต จึงได้มีวัฒนธรรมในการรักษาหน้าจน ต้องยอมฉิบหายขายนาน เพราะไม่ยอมเสียหน้าเสียคำพูด คังนั้นวิถีคิดจึงมีแนวโน้มไปในทางที่ไม่ยอมจำนน ยอมหักมากกว่าที่จะยอมงอ ... ฯลฯ ฉะนั้นถ้าจะพัฒนาประชาคมปักษ์ใต้ภายใต้ทัศนะ ชุมชนแบบนี้ งานศึกษาวิจัยครั้งนี้กำลังจะเสนอแนะว่า น่าจะเป็นไปตามหลักของการมีส่วนร่วมระดับ พื้นฐานดังนี้ 1) พุดจาแบบตรงไปตรงมา ไม่ทำแบบมือซ่อนได้ผ้าเพื่อให้เกิดติดกันและกัน 2) ให้ หลีกเลี่ยงการใช้อำนาจเพื่อหวังกดขี่ข่มเหง 3) ต้องแสดงให้เห็นถึงภูมิปัญญาที่เหนือกว่า 4) ต้อง แสดงให้เห็นในเชิงประจักษ์ว่าจริงใจเพราะคนปักษ์ใต้เป็นคนชอบสงสย และไม่วางใจใครง่าย ๆ แต่ให้วางใจแล้วรักใคร่รักจริง ในขณะที่เกลียดใครก็เกลียดจริงเช่นกัน 5) ต้องอดทนต่อการคัดค้าน เพราะส่วนใหญ่เป็นคนที่มีความจัดจ้าน ฉับไวในการตั้งประเด็นโต้แย้ง 6) หยิ่งทะนงสูง อ่อนน้อมถ่อมตนคำ (เมื่อเปรียบเทียบกับคนภาคอื่นทั่วไป) 7) รักพวกพ้องสูงจนได้รับสมญานาม ว่า “สะต่อสามัคคี” ฯลฯ ที่ไม่พึงมองข้ามโดยเด็ดขาด เพราะกลไกเชิงโครงสร้างดังกล่าวได้ก่อให้เกิดปฎิหาริย์จนชวนให้น่าสงสยเสมอเมื่อจากผลการเลือกตั้งทุกครั้งที่ผ่านมา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การเลือกตั้งครั้งหลังสุด (2544)

ABSTRACT

The objective of this research was to study the cultural structures and by namics in relation to development with specific reference to the establishment of relations by entering upon camaraderie and kinship based on the tradition of patronage. The study sought answers to the five principal questions: 1. Why did the marginal people around the Songkhla Lagoon find it necessary to establish camaraderie and kinship relations? 2. How did they effect such relations? 3. How were the energy and power of such relations and for what purposes did they serve, and conversely, if there had been no such relations what world have happened in the “unruly” society of those people during that period (the Fourth and Fifth Reigns of the Bangkok period). However, subsequently certain factors caused the people to de-emphasize such relations progressively until the present (B.E.2544 or 2001 A.D.). 5. Under the existing circumstances (B.E. 2544), with the said relations in the background, how would all organizations concerned, state and otherwise, set policies and plans for development that would yield results?

The process of inquiry as stated above was subject to the following scope and limitations: (a) the time limit of three months as per the contract and 10 months in reality (June 2000-March 2001); (b) the area of the study covered the three provinces of Nakornsrihammaraj, Songkhla, and Pattalung which border on the Lagoon, with Nakornsrihammaraj as center at the time; (c) the scope of content consisted of five parts: 1. Introduction, 2. Literature search about the origin, 3. Lineage tracing to discover relations, 4. The energy and power of lineage and relations, and 5. Loss of lineage and relations. The process involved in-depth interviews main data sources, and benefited from the findings of the five research topics published earlier, namely, *The Love Boat* by Pairin Ruikaew, *Trade by Boat around the Songkhla Lagoon* by Pok Kaewkan, *The Wisdom of Suppression Measures of Police Major-General Khun Phuntarakrajadej* by Weera Saengpet, *Looking at the South through the Elephant” s Spoor*s by Saroop Ritchoo, and *The Bandits of Pattalung* by Lom Pengkaew and Pramuan Maneeoj.

The target groups of the population of the study were seven in the three provinces (Chapter 3) : 1. The lover boat as an expression of love of waterways in the triangular area (specifically the case of Nakornsrihammaraj), 2. The trade by boat around the Songkhla Lagoon, to trace lineage and find relations between the people of both banks (the case of Pattalung and

Songkhla), 3. Self-identity as power unto itself that found expressions in acts of arrogance from Rung Donsai to the Seng-ind brothers (the case of Pattalung), 4. The leftover rice from the monk's bowl that served to foster a kinship relation between a beneficiary and the monk, a case study of the Ketchat family (Nakornsrihammaraj). Chapter 4 consisted of three case studies that attempted to explain the energy and power of lineage and relations: 1. Police Major-General Khun Puntaharakrajadej: suppression expert with one body and several sources of energy (a case touching all the three provinces), 2. Elephant: on having ridden an elephant no longer condescends to ride a dog, and the idea of better being a thin elephant than a fat tiger (the case of Ban Chong Chang and the three provinces), and 3. From the red flag to the red barrel, cases of killing to the point of extermination of lineage and relations (cases of Pattalung and Songkhla).

Following are the findings. Under the economic, social, and political conditions of the Fourth-Sixth reigns, the society of the marginal people around the Songkhla Lagoon was an "unruly" one, which means that the power of state did not touch it fully and consistently in the period of transition from the rule of absolute power by the governor to one of administrative region with remnants of the old system. Under such a system, the people suffered widely and found it impossible to make a normal living, as reported by some senior officials on their inspection trips through the South, such as Phra Saritpochankorn, Phra Wijitworasasana, and H.R.H. Prince Damrong. As Khun Phuntarakrajadej carried on his work, he made use principally of camaraderie and kinship in dealing with local people. Then the case of love boat revealed relationships based on equality and mutual assistance. While those of a senior generation cautioned their young not to desert each other, also reflected was a feeling of deprivation from The Love Boat expressed by a member of a marginal group against the phenomenon of a member of the inner society having risen from commoner to millionaire.

With reference to the boat trade, it was found that lineage and relations were established no less than in other cases. A case in point was one of Mr. Nao Khongprab, a big man in all respects, befriended a person on the east coast of the Lagoon (Ban Khookhd) as a trader by necessity. Both he and the friend wedded wives from the Khookhd community, the friend having settled down on the west coast of the Lagoon (Ban Pabon Tarn). Their relationships were indicative of reciprocity and mutual care to the utmost. In addition, the case study of acts of arrogance among the bandits from Rung Donsai to the Seng-iad brothers shows that the people of

the time were forced to become bandits to “survive, exist, and live well”. It is therefore not surprising that they dared negate the state by prohibiting contact between their people and state officials and refusing to pay a personal tax, as in the cases of Rung Donsai and Dum Huaprae. In the case of leftover rice from the monk’s bowl, a study of the relations between the Ketchat family and Petcharik Monastery in the Nakornsriathammaraj Municipality found that Mr. Mia Ketchat had been a friend of Phra Phuttisarnthera (ne Rin Yasapalo) as natives of the same community (Banram Billage, Huasai District, Nakornsriathammaraj Province). The former put his children in the care of the latter so that they could be schooled properly. The second son, Niwes Ketchat, took a lead in having the chief Buddha image created for the chapel of the monastery, among many things he did to repay the debt of leftover rice he owed the monk. He also left the instruction for all of his family in case of demise to be cremated at the monastery.

Concerning the elephant raisers, it was found that the elephant, being animal of great size, was the symbol of economic and political power and opportunity. So the Kochaphakdee family of the elephant district of Pattalung, the Noo Srikaew family of the elephant district of Suratthane, and Khun Pipoon of Nakornsriathammaraj, all prominent elephant owners of old, signified their dominance over their entire territories. As it was said that “a tiger feared a stick and an elephant feared fire and arrows”, the people in the environment where tigers and elephants abounded could not afford to fear either tiger or elephant. It was their belief that camaraderie and kinship could extend as well as strengthen their dominance.

Thus the fact that any groups owned elephants signified honor for such group. As the saying went, “one having ridden an elephant would not condescend to be on a dog’s back” and “to be a thin elephant is better than a fat tiger”. As time passed, it was found that the reverse was true. During the period when the communist party of Thailand was active, with cases of pushing suspected culprits down a hill or of burning them in barrels, myths emerged about Suporn Onruang as “the communist chief district officer” and about Wanna Srisakda, 18-year-old favorite daughter of Sungwej Srisakda. Eventually with reference to the loss of lineage and relations (Chapter 5), it was found that, besides suspicion and rivalry among people themselves, a trend based on some Western ideas accelerated mutual destruction with the loss of lineage and relations. An example of this was the conflict between the bandit Iuan Prabduang and the village chief

Sompong Klaewthanong. The two started out as close friends and later turned mortal enemies, who eventually fought each other to destruction.

Finally, the last question had to be answered. The structural mechanism of the marginal community around the Songkhla Lagoon involved the camaraderie and kinship relations for mutual assistance in happy times as well as times of hardship. Such relations make for "true friends" who are ever ready to give even life for friend in a time of crisis. This became a pattern of thought that crystallized into the folkway: "Friends are a source of wealth, while kin are even more than friends; being a favorite of a state official is like being embraced by a tiger; there is no way out of poverty unless one fights one's superior; and being big in both appearance and heart." The last resulted in the culture of saving face at the expense of one's material possessions, as face must be saved and words kept. So the way of thinking tended toward no surrender, more breaking than bending. Based on the above findings, then, this research study intends to suggest that the development of southern communities should take into account the following basics: 1. straightforward talk to honor each other, with no hands under the table; 2. Avoidance of the use of power for suppression and subjugation; 3. Superior wisdom must be demonstrated; 4. Proof of evidence of sincerity, as southern people are suspicious and do not easily trust anyone, but on the other hand of their trust is won their faithfulness is absolute, as would be their hater if they are so motivated; 5. A high degree of tolerance of cross-examination is necessary, for most southerners are aggressive and quick-witted in raising arguments; 6. Southerners are high in arrogance and low on modesty (compared to locals of the other regions of the country in general); 7. A high sense of group loyalty so much so that southerners are characterized as being "united singularly by Sa-taw (vegetable originally found native to the South), which must never be overlooked, for this phenomenon has given rise to miracles of some wonder, as evidenced by the results of all past elections, especially the most recent one (2001)